

Настъпи и 1923 година. Тогава бях студент в Художествената академия - в I курс при професор Цено Тодоров. Мой колега бе и Стефан Попов от Павел Бана. Попов постъпи в Художествената академия, след като бе учителствувал няколко години из селата ~~и~~ ^и ~~и~~ ^и бе опознал нищетата и мизерията. Той идваше в Академията с прогресивни разбирания, с много ентузиазъм, с много прочетени книги, с една мобилизираща смелост, която действуваше благотворно върху някои измежду нас. Попов не пилееше напразно свободното си време. Той рисуваше или четеше. Четеше марксистическа литература и наши белетристи и поети. Негов любимец бе поета Христо Смирненски.

Когато през юни 1923 година Христо Смирненски престана да пее своите вдъхновени борчески песни, ние ^и ~~от~~ ^и Художествената академия, начело с другаря Стефан Попов, отидохме да се поклоним пред тленните останки на пролетарския поет, които бяха изложени в черквата Свети Крал.

Опелото се извърши след обяд. Бе работен ден, но въпреки това в черквата бе пълно с народ. След опелото пред тленните останки се възправи поета Гео Милев. Със силно развълнуван глас той говори за голямата загуба, която претърпя българската поезия със смъртта на Христо Смирненски.

Словото на Гео Милев бе извънредно кратко, но прочувствено.

От черквата Свети Крал траурната процесия потегли към гробищата по днешния булевард "Георги Димитров", като зави по "Гробарска". Из пътя не се случи никакъв инцидент.

До колкото си спомням денят бе слънчев и топъл.

Над гроба отново запомнаха обичайните погребни церемонии. След привършването им, пръв произнесе надгробно слово Георги Бакалов. Речта на Бакалов не бе надгробна, а апология на творчеството на Смирненски. Той говори за Христо Ботев и за Христо Смирненски, - за двамата Христовци, които са свързали своята съдба със съдбата